



Sagsøgtes påstandsdokument

Aalborg, 22. april 2013

Retten i Aalborg,
i sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

møder jeg personligt til domsforhandlingen, hvor jeg nedlægger følgende påstande:

Over for sagsøgernes påstand 1:

Afvisning.

Over for sagsøgernes påstand 2:

Frifindelse.

Over for sagsøgernes påstand 3:

Frifindelse.

Jeg nedlægger følgende modpåstand 1:

Sagsøger tilpligtes at anerkende, at bevissikringen mod sagsøgte den 29. november 2005 var ulovlig, at sagsøgtes regnskabsmateriale hidrørende fra denne bevissikring ikke kan anvendes i en retssag mod sagsøgte, og at det bevissikrede materiale skal tilbageleveres til sagsøgte.

Jeg nedlægger følgende modpåstand 2:

Sagsøger tilpligtes som erstatning til sagsøgte for værditab af de af sagsøgtes film, der på sagsøgers foranledning blev beslaglagt under fogedforretningen den 29. november 2005, at betale 285.000,00 kr.

LASERDISKEN

Sagsfremstilling

Nærværende sager er justificationssager efter en fogsedsag, der blev anlagt den 5. oktober 2006, efter at jeg havde bedt om at få tilbageleveret regnskabsmateriale, der var blevet bevissikret den 29. november 2005 fra min pc, uden at der forelå en kendelse mod mig. Det skyldes, at sagsøger havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus i stedet for mig. Det blev ikke opdaget under den uvarslede fogsedforretning, fordi der ikke forinden blev holdt et regulært retsmøde med min deltagelse, og fordi jeg ikke blev informeret om sagsøgers angivelse af rekvisitus.

Da jeg fik kendskab til fejlen, fremsatte jeg formalitetsindsigelse til Retten i Aalborg, men først i oktober 2006 blev fogsedsagen, der skal behandles i nærværende justificationssager, anlagt for at fjerne enhver tvivl om, at jeg var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS.

Retten skal afgøre det principielle spørgsmål, om en fogsedforretning, der er gennemført uden en retskendelse, kan repareres med en efterfølgende retrospektiv kendelse, efter at den, det gik ud over, har protesteret og bedt om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret.

Baggrunden for min parallelimport

Den 2. oktober 2002 fremsatte kulturministeriet forslag om en række ændringer af ophavsretsloven. Et af forslagene vedrørte forbud mod import fra lande uden for EØS-området. Selvom forslaget var fremlagt som en gennemførelse af infosoc-direktivets artikel 4, var der så megen modstand mod det i Folketinget, at det var tvivlsomt, om det ville blive vedtaget. På vegne af sagsøger skrev advokat Johan Schlüter da til Kulturudvalget, at forslaget var misforstået. Det ville f.eks. ikke hindre specialimport, skrev han, idet et forbud forudsætter, at der eksisterer en rettighedshaver i landet, der "kan og vil" gribe ind (**ekstraktens side 281**).

Kommissær Mario Montis tale (**ekstraktens side 260**) gav mig anledning til at betvivle kulturministeriets påstand (se "*Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning*"). Jeg søgte klarhed om infosoc-direktivet i en principiel retssag mod ministeriet, men jeg ønskede ikke samtidig at strides med sagsøger. Derfor indrettede jeg min virksomhed, så jeg respekterede meddelte forbud, og jeg solgte kun dvd-film, der var importeret før lovens ikrafttræden, eller som *ikke* var forbudt af FDVs medlemmer (**ekstraktens side 34 og 35**).

Baggrunden for fogsedforretningen og den efterfølgende reparationssag

Jeg orienterede sagsøger om mine hensigter om import i en serie breve og e-mails fra den 13. december 2002 til 12. februar 2003. Jeg understregede min respekt for forbud, der blot skulle meddeles én gang. Siden skiftede sagsøger mening og antog den holdning, at parallelimport kræver deres tilladelse. Fogsedforretningen er baseret på denne nye holdning.

Efter at have ventet i næsten 3 år anvendte de retsplejelovens undtagelsesbestemmelser til at angribe uden varsel. De foregav at "opdage", at jeg solgte parallelimporterede film, og de foregav at have foretaget et "prøvekøb" for at dokumentere dette. Men de kontrollerede ikke, om jeg stadig drev forretning i Laserdisken ApS, som de derfor fejlagtigt angav som rekvisitus (se "*Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af sagsøgers formelle fejl*").

Sagsøgers forspring i spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning

Den reelle baggrund for det *uvarslede* overfald var formentlig at få et forspring i forhold til at få rettens hjælp til at tvinge mig til at følge den - i forhold til meddelelserne til Kulturudvalget - nye fortolkning. Det lykkedes, idet både Retten i Aalborg og Vestre Landsret trods sagen ved EU-domstolen uden videre har lagt til grund, at import fra tredjelande kræver særlig tilladelse.

Kun Ole Høyer har i retssagen mod kulturministeriet undersøgt forholdet til EU-retten og den samfundsmæssige betydning for valget af fortolkning (**ekstraktens side 300**).

Sagsøgers påstand 1

“Sagsøgte tilpligtes at anerkende at have krænket sagsøgers medlemmers rettigheder ved i strid med ophavsretslovens § 2, jf. § 19, til almenheden at have spredt eksemplarer af filmværker importeret fra lande uden for EØS.”

Påstanden blev fremsat mere end et år efter sagernes anlæg, helt præcist den 22. april 2008 kort efter henvisningskendelsen vedr. spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning. Det reelle formål er formentlig at sabotere en egentlig retlig undersøgelse herom.

Påstanden er for upræcis til, at retten kan forholde sig til den. Det er ikke klart, om sagsøger mener, at jeg overtræder meddelte forbud ved ufortrødent at fortsætte parallelimporten jf. begrundelsen for påstand 2, eller om påstanden implicit tager for givet, at sagsøgers særlige tilladelse er en forudsætning for lovlig parallelimport. I hvert fald er det principielle spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning endnu uafklaret, og derfor kan byretten ikke tage stilling til det uden at foregribe resultatet af den retlige undersøgelse, der autoritativt afklarer dette.

Påstanden er ikke operativ, dvs. den afklarer ikke noget. Den ændrer ikke retsforholdet mellem parterne. En dom afklarer således ikke, hvordan parterne skal agere i fremtiden.

Afvisningspåstanden støttes endvidere på det forhold, at der ikke eksisterer en *aktuel* tvist, idet faktum er, at al parallelimport af sagsøgers udgivelser har været indstillet siden 2005.

Påstanden har karakter af anbringende til støtte for erstatningspåstanden, men sagsøgte har ikke den fornødne retlige interesse i en særskilt påkendelse af dette anbringende, der under alle omstændigheder er uden betydning, fordi de erstatningsretlige betingelser ikke er opfyldt.

Sagsøgers påstand 2

“Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det af Fogedretten i Aalborg den 19. januar 2007 nedlagte forbud er lovligt gjort og forfulgt.”

For en fyldestgørende behandling af spørgsmålet henvises til *“Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om fogedforbud”*. Her er det tilstrækkeligt at anføre, at betingelse 2 i retsplejelovens § 642 ikke er opfyldt, uanset hvordan ophavsretsloven fortolkes.

Det bemærkes, at sagsøger i rekvisitionen anførte, at fogedsagen er anlagt for at fjerne enhver tvivl om, at jeg er omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS. Det spørgsmål blev reelt afgjort med sagsøgers proceserklæring den 28. marts 2007 (**ekstraktens side 126**).

Et forbud kan ikke begrundes med, at jeg nægter at følge fogedrettens påbud, der især vedrører værker, sagsøger *ikke* har rettigheder til. Sagsøger har ikke for fogedretten påvist et grundlag for at antage, at mine foranstaltninger til at undgå meddelte forbud er utilstrækkelige.

Sagsøgers påstand 3

“Sagsøgte tilpligtes som vederlag og erstatning til sagsøger at betale 1.181.730 kr., subsidiært et mindre beløb efter rettens skøn, med tillæg af sædvanlig procesrente af 100.000 kr fra den 5. januar 2006, af 1.000.000 kr. fra den 22. april 2008 og af det samlede beløb fra den 1. juli 2009, til betaling sker.”

Også den påstand foregiver implicit, at det er givet, at sagsøgers tilladelse er en forudsætning for lovlig import, men det er netop tvivlsomt, at regional konsumtion betyder, at der skal indhentes tilladelse, ligesom det er tvivlsomt, at sagsøger kan anses for at være ophavsmænd. Det er imidlertid tilstrækkeligt i forhold til påstanden at iagttage culpa og tabsbegrænsningspligt.

LASERDISKEN

Culpa

Selvom jeg mener, at sagsøgers fortolkning er forkert, og selvom jeg ikke anser sagsøger for at være ophavsmænd, ville jeg undgå strid med sagsøger. Netop derfor har jeg ageret i forhold til sagsøgers egen fortolkning, sådan som sagsøgers advokat beskrev den for Kulturudvalget.

Uanset udfaldet af undersøgelsen af ophavsretslovens fortolkning, kan det ikke siges, at jeg har handlet culpøst i forhold til sagsøger ved åbent overfor sagsøger og deres advokater at agere i overensstemmelse med deres egen talsmands forsikringer til Kulturudvalget.

Tabsbegrænsningspligt

Selvom sagsøger nu tager afstand fra Johan Schlüters daværende fortolkning, var der ikke tvivl om mine hensigter i brevene til advokat Niels Bo Jørgensen den 9. februar 2003 (**ekstraktens side 34**) og de enkelte medlemmer den 12. februar 2003 (**ekstraktens side 35**). Jeg krævede blot ét enkelt dokumenterbart forbud. Det kunne være et brev jf. SF Film (**ekstraktens side 36**) eller en e-mail jf. Scanbox (**ekstraktens side 37**). Torben Steffensen havde endvidere lovet at give besked, hvis han fik en tilbagemelding fra de øvrige medlemmer (**ekstraktens side 30**).

Men ingen - udover Scanbox og SF Film - reagerede i 2 år og 241 dage. Hvis de andre medlemmer ligeledes havde svaret med et brev eller en e-mail indenfor 1 år og 138 dage, havde jeg ikke solgt én eneste parallelimporteret film fra min personlige virksomhed.

Vederlag

Det er et fundamentalt element i dansk erstatningsret, at man ikke kan beriges ugrundet ved at rejse erstatningssager. Retten bedes iagttagende, at der *hverken* er tale om salg af piratkopier eller download, hvor der *ikke* betales vederlag til rettighedshaveren. Rettighedshaverne - hvem det end er - har fået vederlag i forbindelse med betalingen for filmene, der alle er lovligt udgivet.

Min modpåstand 1: Bevissikringens lovlighed

Sag nr. 7-50/2007 er en justifikationssag efter fogedrettens kendelse om bevissikring. Retten skal tage stilling til, om fogedretten med en efterfølgende retrospektiv kendelse kan lovliggøre en bevissikring, der allerede er foretaget uden det fornødne retsgrundlag. Sagsøger anførte selv i et brev til retten den 11. marts 2008 (**ekstraktens side 189**), at sagerne er justifikationssager, der skal afgøres efter de almindelige regler om bevissikring.

Det er et faktum, at sagsøger forud for fogedforretningen den 29. november 2005 alene begærede bevissikring mod Laserdisken ApS. I lang tid mente sagsøger alligevel, at kendelsen også omfattede mig. I sagsøgers processkrift om rette part af 29. januar 2007 ønskede sagsøger lagt til grund, at sagsøgte 2 (altså mig) har valgt at indtræde i sagen. Sagsøger skrev til Retten i Aalborg: "*Således omfatter bevissikringen, herunder beslaglæggelsen af materiale, og fogedforbuddet af 29. november 2005 også sagsøgte 2*" (**ekstraktens side 122**).

Det afviste byretten ved Henrik Bjørnager Nielsen (**ekstraktens side 125**), og sagsøger tiltrådte da, at jeg ikke er omfattet af kendelsen mod Laserdisken ApS (**ekstraktens side 126**). Det er herefter ubestridt, at fogedrettens kendelse om bevissikring fra 2005 ikke omfatter mig.

Ifølge Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 8 og Grundlovens § 72 kan bevissikring alene foretages *efter* en retskendelse. Det betyder, at fogedretten ikke bare kan bevissikre i flæng og afsige retrospektive kendelser, hvis de krænkede protesterer. Bevismateriale, der er tilvejebragt i strid med konventionens artikler, kan ikke anvendes (**ekstraktens side 349**). Da sagsøger ikke har taget konsekvensen og leveret materialet tilbage, er påstanden nødvendig.

Min modpåstand 2: Erstatning for de beslaglagte film

Det bemærkes indledningsvist, at sagsøger rekvirerede fogedforretningen mod Laserdisken ApS i den tro, at jeg var omfattet af rekvisitionen. Under fogedforretningen fastholdt advokat Lars Segato, at jeg ikke returnerede de allerede importerede film. Først med proceserklæringen i 2007 anerkendte sagsøger, at jeg *ikke* er omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS, men for at forhindre, at jeg returnerede de beslaglagte film trods den opståede tvivl om kendelsen, var påstanden om beslaglæggelse gentaget i den fogedsag, der nu er genstand for justification.

Ifølge retsplejelovens § 639, stk. 4 og § 653 c, stk. 4 kan modkrav gøres gældende under justificationssagen. Jeg kunne ikke gøre modkrav gældende i den anlagte sag mod Laserdisken ApS, da jeg ikke var part i sagen. Selskabet kunne ikke gøre modkrav, da selskabet ikke ejede de film, der blev beslaglagt. Nærværende sager er de eneste justificationssager, hvor jeg har haft mulighed for at gøre modkrav gældende efter fogedforretningen den 29. november 2005.

Erstatningskravet støttes også på Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 8 og 13. Beslaglæggelse af film - herunder forbud mod at disponere over dem - er en krænkelse af mine rettigheder jf. artikel 8, mens artikel 13 sikrer mig adgang til effektive retsmidler i forhold til krænkelse af konventionens bestemmelser, herunder naturligvis også artikel 8.

Sagsøger angav aldrig et formål med at forhindre returnering af filmene. De anførte blot ukorrekt, at jeg ikke kunne lide tab som følge af beslaglæggelsen (**ekstraktens side 52**). Jeg ville imidlertid have modtaget ca. 285.000 kr fra min leverandør, hvis jeg havde returneret dem dengang. Sagsøgers modstand mod at give tilladelse til returnering efter beslaglæggelsen er gennemgået i "*Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film*".

Sagsøgtes sammenfattende anbringender

Til støtte for den nedlagte påstand overfor sagsøgers påstand 1 gøres gældende,

- at påstanden reelt er et anbringende til støtte for påstanden om erstatning,
- at påstanden er uklar og ikke ændrer retsstillingen mellem parterne, og
- at der ikke eksisterer en aktuell tvist, der nødvendiggør en stillingtagen til påstanden, hvorefter sagsøger ikke har den fornødne retlige interesse i en særskilt bedømmelse.

Til støtte for den nedlagte påstand overfor sagsøgers påstand 2 gøres gældende,

- at sagsøger har erkendt, at jeg ikke er omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS,
- at jeg allerede den 12. februar 2003 - før genoptagelse af parallelimporten - lovede de enkelte sagsøgere, at jeg ville respektere meddelte forbud, og
- at jeg har overholdt dette løfte via registreringer af sagsøgtes udgivelser.

Til støtte for den nedlagte påstand overfor sagsøgers påstand 3 gøres gældende,

- at rettighedshaverne - hvem det end er - i forbindelse med betaling for filmene fik det ønskede vederlag, og at der ikke er grundlag for at kræve vederlag mere end én gang,
- at det ikke kan siges, at jeg har handlet culpøst overfor sagsøger, når jeg netop for at undgå strid med sagsøger agerede efter sagsøgers egen (daværende) fortolkning,
- at advokat Torben Steffensen aldrig gav besked om, at andre end SF Film og Scanbox havde meddelt, at de også ville forbyde parallelimport,
- at kun SF Film og Scanbox meddelte forbud jf. mit brev af 12. februar 2003, og
- at betingelserne om culpa og tabsbegrænsningspligt derfor ikke er opfyldt.

LASERDISKEN

Til støtte for den nedlagte modpåstand 1 gøres sammenfattende gældende,

- at sagsøger har erkendt, at jeg ikke er omfattet af kendelsen mod Laserdisken ApS,
- at bevissikringen således er gennemført uden en retskendelse mod mig,
- at bevissikringen således også er gennemført i strid med Grundlovens § 72 og i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention,
- at materialet jf. konventionens artikel 6 ikke kan anvendes i en retssag mod mig, og
- at materialet tilhører mig.

Til støtte for den nedlagte modpåstand 2 gøres sammenfattende gældende,

- at værditabet er opstået som følge af sagsøgers påstande om beslaglæggelse, og
- at værditabet er opgjort til det beløb, jeg ville have modtaget, hvis ikke jeg var blevet forhindret i at sende filmene retur til leverandørerne i november 2005.

Tre procesklæringer

1. Jeg vil ikke drøfte indholdet af det bevissikrede materiale.
2. Jeg vil ikke drøfte sagsøgers erstatningskravs størrelse.
3. Jeg anerkender ikke byrettens kompetence til direkte eller indirekte at tage stilling til det principielle spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning.

ad 1)

Jeg vil hverken skjule min utilfredshed med Dorete Bagers behandling af fogedforretningen og den efterfølgende reparationssag eller med Vestre Landsrets behandling af kæremålene. Retten bør ikke bebrejde mig, at sagsøger ikke magtede at skrive rette rekvisitus på fogedrekvisitionen trods Domstolsstyrelsens klare vejledning, og trods mine informationer på både fakturaen og på hjemmesiden, og efter at jeg personligt havde informeret en af sagsøgerne.

Jeg mener ikke, at retten på forhånd kan tillade sagsøger at anvende det bevissikrede materiale, som justificationssagen handler om. Jeg vil ikke være med til at legitimere en sådan adfærd, men om nødvendigt vil jeg forfølge sagen ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol.

ad 2)

Allerede fordi sagsøgers erstatningskravs størrelse alene støttes på det ulovligt tilvejebragte materiale, vil jeg ikke drøfte dette.

Jeg finder det også malplaceret at supplere en justificationssag vedrørende en fogedsag, der er anlagt for fjerne tvivl om, hvorvidt jeg er omfattet af en sag, der er anlagt mod en anden part, med en erstatningspåstand, der støttes på en tvivlsom og uafklaret fortolkning af ophavsretsloven. Sagsøger bør afvente en afklaring på det principielle spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning, og hvis der derefter er grundlag for det, må de erstatningsretlige betingelser undersøges. Hvis de er opfyldt, kan man drøfte et erstatningskrav. Og det skal i givet fald vurderes sagligt og på baggrund af lovligt tilvejebragt materiale.

ad 3)

Retsplejerådets bemærkning om, at behandling af spørgsmål af kompliceret art og principiel karakter med betydelige samfundsmæssige konsekvenser gennem 3 instanser er upåkrævet og uhensigtsmæssig (**ekstraktens side 333**) sammenholdt med retsplejelovens § 226, stk. 4 kan kun føre til den konklusion, at byretten ikke kan træffe afgørelse i spørgsmål, der er henvist til behandling ved landsretten jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Om afklaringen af striden om ophavsretslovens fortolkning

Allerede i processkrift A den 9. marts 2010 meddelte jeg, at jeg var parat til at hæve retssagen mod kulturministeriet og inddrage spørgsmålet i nærværende sager, idet landsretten i dommen havde bemærket, at spørgsmålet ikke bør afklares i en retssag mod kulturministeriet, men i en retssag mod rettighedshavere til værker, der spredtes inden for EU.

Sagsøgers holdning

Sagsøger reagerede med afvisningspåstand i det sammenfattende processkrift den 9. juni 2011, så det kan lægges til grund, at sagsøger ikke ønsker spørgsmålet behandlet i nærværende sager. Sagsøger har slet ikke kommenteret den EU-retlige sammenhæng. De har udelukkende støttet deres nye holdning på de udtalelser, der var grundlaget for retssagen mod kulturministeriet.

Retten holdning

Retten meddelte den 6. juni 2012, at påstanden for at kunne blive behandlet i nærværende sager skal konkretiseres i forhold til det konkrete forbud, der er til prøvelse.

Betydningen af påstanden

Retten bemærkning får mig til at præcisere, at påstanden ikke vedrører det nedlagte forbud, men usikkerheden om mine borgerlige forpligtelser foranlediget af de forskellige fortolkninger. Påstanden er operativ og afklarer, hvordan jeg importerer lovligt. P.t. svæver spørgsmålene:

- Skal jeg indhente særlig tilladelse?
- Hvis tilladelse?
- Skal jeg respektere et meddelt forbud?
- Hvis forbud?

Retssikkerhedsprincippet

Siden sagsanlægget mod kulturministeriet den 19. februar 2003 har jeg hos domstolene søgt, hvad der bør være en selvfølge i en demokratisk stat: Viden om, hvad der forventes af mig, så jeg ikke dømmes uden at være klar over, om min adfærd er forkert. Dette retssikkerhedsprincip er medtaget i Den Europæiske Menneskeretskonvention og gjort til EU-ret via EU-domstolen.

Ifølge artikel 6, stk. 1 i Den Europæiske Menneskeretsdomstol har man ret til få en strid om sine borgerlige forpligtelser afgjort af en uafhængig og upartisk domstol. Jeg er i strid med kulturministeriet - og nu også med sagsøger - om mine forpligtelser jf. regional konsumtion.

EU-domstolen har understreget retssikkerhedsprincippet i adskillige domme. Et mere eller mindre tilfældigt eksempel er sag nr. C-158/06, hvor EU-domstolen udtalte følgende:

Det kræves i medfør af retssikkerhedsprincippet, at fællesskabslovgivningen giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem. Borgerne skal nemlig ikke være i tvivl om deres rettigheder og pligter og skal kunne handle derefter.

Konklusion

Samlet set er der kun én fornuftig løsning: At spørgsmålet får en seriøs behandling uden fogedretligt fnidder i en separat retssag.

Hvis retten vælger at belønne sagsøger for at skyde genvej ved at gå til fogedretten, må det blot konstateres, at Clement Salung Petersen har ret (**bilag I6, ekstraktens side 323-326**).

LASERDISKEN

Særlige faktiske omstændigheder

Retten opfordres til at iagttage,

1. at der er flere fortolkninger af ophavsretsloven,
2. at sagsøger på forhånd var orienteret om min parallelimport,
3. at mit brev til medlemmerne fulgte Johan Schlüters fortolkning,
4. at det var let for medlemmerne at undgå parallelimport,
5. at sagsøger ventede i 2 år og 241 dage med at reagere,
6. at angrebet på mig er baseret på en *anden* fortolkning af loven,
7. at Laserdisken *ikke* fremstår som et anpartsselskab,
8. at jeg informerede både byretten og landsretten om sagsøgers fejl,
9. at "forbudt-programmet" forhindrer forbudt parallelimport,
10. at jeg indstillede parallelimporten den 29. november 2005,
11. at jeg blev forhindret i at returnere de allerede importerede film,
12. at bevissikringen skete i min butik den 29. november 2005, og
13. at nærværende sager er justifikationssager efter en fogedsag.

Vidner og vidneerklæringer

Retsassessor Dorete Bager ønskes afhørt jf. separat skrivelse herom til Dorete Bager.


Der fremsendes erklæringer fra følgende vidner, der om nødvendigt vedstår dem i retten:

Indehaver Hans Kristian Pedersen (partsforklaring)
Direktør Bent Ove Rasmussen
Direktør Jakob Axel Nielsen
Advokat Anders Hjulmand
Advokat Per Christensen
Advokat Henrik Karl Nielsen
Revisor Jørn E. Hansen
Revisor Jakob Christensen
Journalist Lars Borberg
Freelance journalist Peter Risby Hansen
Filmmedarbejder David Bjerre
Butiksassistent og indkøber Niels Ole Pedersen
Webudvikler Morten Dam Madsen
Kunstmaler Mogens Vestergaard
Teknisk chef Anders Madsen

Sagsøgte direkte omkostninger

De direkte omkostninger er opgjort til i alt 975.713,25 kr, heraf udgør moms 191.831,25 kr. Specifikation er vedlagt separat. Sagsøgte er momsregistreret.

Aalborg, den 22. april 2013


Hans Kristian Pedersen